

Ahoj Dadka!

Pozrel som sa cez tvoje okná (www.dadka.sk) do sveta, v ktorom žiješ. Ver mi, ani v našich oknách by si nenašla nič, čo by ťa prekvapilo. Všade sú len ľudia. Ľudia so svojimi záujmami, láskami, starosťami, slabosťami, závišťou či nenávišťou, proste ľudia. V našich oknách sa nachádzajú väčšinou ľudia veriaci v Boha. Ale ešte viac ich navštevuje pravidelne kostol. Ako je to možné, že títo ľudia žijú v našich oknách a dopúšťajú sa chýb, ktoré ovplyvňujú naše životy? Je to nevedomosť, ľahostajnosť, úmysel? Nechcem súdiť a ani nebudem. Verím v spravodlivosť "vyššej moci". Verím v zákon príčiny a dôsledku. Keby každý veril, nebolo by medzi nami ani biedy, ani hladu, ba ani nešťastia. Ak by si každý z vyvolených uvedomil, že za každého jedného človeka, ktorému ovplyvnil život, bude odmenený tým istým, ak nie lepším, alebo horším podľa spôsobu jeho "nadeľovania" skôr než by konal, zamyslel by sa nad vlastnou existenciou. Skutočne nezávidím ľuďom postavenie, moc a slávu. To všetko hýbe našim zvráteným svetom a ovplyvňuje životy ostatných ľudí. A to všetko sa im pripisuje na ich "vlastný kríž". Žiaľ, pramení to len z ľudskej povahy zľahčovať skutočnosť a hlavne si ju sám pred sebou ospravedlňovať. Snažia sa oklamať svoje vlastné svedomie - ej, ale sa mylia a ako sa mstia sami na sebe. Viem, život je ťažký, sám som pocítil neraz jeho hmotnosť, ale dôležité je to bremeno posunúť ďalej a pretvoriť si ho k svojmu šťastiu (aj keď malému bez aplauzu, bez mexických vlín a šialených až fanatických ovácií). **Ak chce byť človek skutočne šťastný, nepotrebuje k tomu nič a ani nikoho. To najväčšie šťastie spí v srdci každého jedinca. Je to presne to šťastie, ktoré mnoho ľudí nevidí, nepočuje a nechce si ho priznať.** Je ľahšie niečo si kúpiť za peniaze, alebo ukradnúť "zadara". Pýšiť sa majetkom ku ktorému prišiel ako slepý k husliam, alebo si ho vydláždil chrbtami nešťastných ľudí. **Svedomie? Je to elektrická energia na rozsvietenie srdca. Ak zažiarí jedno srdiečko a žiari hoci aj slabo pre druhé srdiečko, začne sa svetlo šíriť. Čo sa stane ak začnú svietiť všetky srdiečka? Vznikne svetlo, ktoré nás spája. Je to ale iný svet, ktorý nás začne tešiť a naplňovať.** A tie žabomyšie vojny prenecháme s radosťou tým, ktorí ich živia v domnení, že vyhrali archu nesmrteľnosti. Ak sa budeme voči týmto ľuďom stavať tak, že si všimnú, že o nich nemáme záujem, sami sa ocitnú na okraji spoločnosti a to bezpochyby nenásilnou cestou. Zrazu im nebude mať kto tliekať a fandiť. Nezostane im nič, iba ten ich nahonobený majetok a mylné predstavy nesmrteľnosti, ktoré sa zrazu rozplynú v hlbavých sebareflexiách ako žit' ďalej, keď sa nemajú komu ani pochváliť, už nemajú komu čo zobrať, pretože vnútorné bohatstvo sa ukradnúť nedá. Začnú nás podozrievať so skrývanou zvedavosťou: "o čo to tým ľuďom vlastne ide?", "aké to vlastnia bohatstvo, keď žijú šťastne aj napriek tomu, čo sme im spôsobili?", " a prečo sa my necítíme tak šťastnými, keď sme tak bohatí?" Podľa môjho názoru, každý človek má šancu sa stať zlým a povinnosť skončiť ako dobrý. V zmysle zákona, ktorému verím, je to nevyhnutné. Ak raz niekomu ublížim a pocítim to čo cítil ten, ktorému som ublížil, je len na mojej múdrosti a chápanosti, aby som sa toho zlého konania druhýkrát vyvaroval. Ak nie, nuž budem trpieť ďalej, až kým sa mi to srdiečko nerozsvieti a nezačne rozsvetovať mojím šťastím iné srdiečka. A to je najlepšia cesta k "bohatstvu" duše. Cítim iný svet, ako ten, ktorý žijem a preto sa ma tieto krivdy ani tak moc nedotýkajú. Spolieham sa na vlastné presvedčenie a to ma ženie neustále ďalej. V skúsenostiach, ktoré som nadobudol žitím beriem všetko s nadhľadom "večnej spravodlivosti", ktorej nik neunikne. A nepomôže ani naškrobený výraz tváre ohurujúci davy tak či onak sfanatizovaných ľudí. A že chodím voliť a tiež som sa zmýlil? Je to ľudské. Ale predsa ja som

nevolil preto, aby ma ten či onen okradol. To nie ja som zlyhal. Ak dám niekomu svoj hlas, alebo napríklad darček k narodeninám a urobím to z lásky, dal som to s vedomím, že som to DAL. Neočakávam, že sa človek kvôli môjmu hlasu zriekne svojho života a začne naplňovať ten môj. Rešpektujem jeho slobodnú vôľu. Obdarovaný by mal sám pocítiť to šťastie a zodpovednosť, že má niekto o neho záujem a zdieľa resp. verí v jeho potenciál. Ak túto šancu zahodí, sklame, alebo ublíži, kto ho ešte raz za to obdaruje? Všimni si ako ľahko je na svete robiť zlo. Koľko energie treba na zlo a koľko na dobro. Je to jednoduché a hneď priehľadné, kto sa kam zaraďuje vlastným správaním. Neexistuje nič medzi tým. Aj malinké dobro sa radí k veľkým. Aj malé zlo sa radí medzi veľké. Je to ako mozaika. Pasuje len to, čo má rovnaký tvar. Preto treba začať tým malým dobrom, aby sme sa zaradili do tej väčšej skupiny dobra.

Pekne si začala otvárať tie svoje okná a ukazovať ľuďom svet, o ktorom snívajú. Bez klamstiev a výčítiek im ukazuješ realitu pozemského života a predostieraš im ten život "večný". **Ak len jeden rozžiari to svoje srdiečko a zmení sa, bude to tvoja zásluha a dôkaz, že tvoje svetlo sa začína šíriť ďalej. Prajem ti, aby sa cez tie tvoje okná šírilo do života nás všetkých šťastie, láska a spravodlivosť.**

PS: Výborne píšeš, prečítal som si to na jeden dych.

Maj sa pekne!

Peter

Milý Peťko!

Neviem presne určiť koľkokrát som si Tvoj príspevok prečítala, vetu za vetou, slovo za slovom...hltala som očami všetky písmená.

Si človek, ktorého si nesmierne vážim a to, že si zavítal na moju stránku pre mňa nesmierne veľa znamená.

Som Ti vďačná za krásne slová, ktorými si rozjaril moje všedné jesenné dni, som Ti vďačná za každý úsmev, ktorý sa mi vyčaril vďaka Tebe na tvári. Si človek, od ktorého sa rada učím.

Ten môj malý svet si krásne vystihol myšlienkou: „**Ak chce byť človek skutočne šťastný, nepotrebuje k tomu nič a ani nikoho. To najväčšie šťastie spí v srdci každého jedinca. Je to presne to šťastie, ktoré mnoho ľudí nevidí, nepočuje a nechce si ho priznať.**“

Viem presne čo si mi tým chcel povedať a práve preto nie som si istá, či my ľudia skutočne túžime po šťastí, alebo sa o ňom len bezducho rozprávame. Niekedy som z toho fakt zmetená. Trpezlivo hľadám odpovede na veľké otázky života a čím viac odbočujem od svojej osoby, tým slabší je signál. Preto si myslím, že ak túžime po zmene, musíme začať predovšetkým od seba. Ja momentálne tiež nie som nič iné len množstvo krátkych spojní a prebytočných

zlozvykov. Ak nezmením spôsob, ktorým sa pozerám na svet, nemám čo ukazovať prstom na iných. Jedno čo si musím odpustiť je, že prekypujem iróniou z toho sa už zrejme nevylicím a sem – tam mi to pomáha čo – to prekonať. Samozrejme mávam chvíle, keď by som prevrátila celý svet na ruby, sú chvíle, keď by som najradšej tresla za všetkým dvere a urobila tým škrt medzi začiatkom a koncom, alfou a omegou. Vtedy mám pocit, že sa ma dotýka všetka nespravodlivosť sveta. Občas som z toho skleslá a ani ma ani nenapadne proti tomu bojovať, zrazu prídeš a napíšeš mi... zrazu mi svitne kto som a kým chcem byť! Zrazu som celému svetu vďačná, že sa naše cesty splietli!

Áno, nemali by sme si všímať tých, ktorí skúpo túžia po moci, žiaľ sme natoľko bezohľadní voči sebe, že sa naše myšlienky, činy a dokonca aj sny neustále točia okolo nich a napriek tomu sa dokážme tváriť, že sa nás to netýka. Už tým, že im venujeme myšlienku nedajbože slovo sa tvárimo zúčastnene. Trpím tým aj ja a najťažšie zo všetkého bolo priznať si to. Nežijeme tu a teraz, **tápame sa v minulosti, ktorú už nezmeníme a v budúcnosti, ktorá práve vďaka nášmu zmýšľaniu prichádza úplne inak, ako si ju predstavujeme.** Hlavne, že sa čudujeme na tom, že sme tam kde sme (momentálne tým myslím konkrétne naše mesto i keď to žiaľ pociťujeme globálne...vždy je to o ľuďoch!)

Ďakujem Ti za milý kompliment ohľadom písania, veľmi dobre mi to padlo.

Rozhodla som sa písať, aby som si naplnila jeden z najkrajších snov, ale neviem aké nutkanie stálo za skutkom písať o našom meste Tornaľa.

Už ako dieťa som sa chcela presadiť písaním v našom meste, ale okrem mojej blízkej rodiny, priateľov a profesorov na strednej škole či univerzite si ma nikto nevšimával. Dnes už mám takú veľkú podporu v ľuďoch, ktorí mi veria, že nakoniec sa presadím písaním o našom meste. Nie je to až tak ďaleko k skutočnosti, ktorú som chcela dosiahnuť a pevne dúfam, že to má svoj (zatiaľ nedefinovateľný) zmysel, v opačnom prípade by som dnes do klávesov neľukala, v opačnom prípade by som pociťovala pri písaní prázdnotu, v opačnom prípade by som pociťovala odpor a mne je **teraz a tu** tak strašne fajn.

Maj sa krásne Peťko, dúfam, že budeš moju stránku naďalej navštevovať a že sa mi sem – tam, keď Ti čas dovolí ozveš, budem veľmi rada.

S láskou Dadka

